

[Niels Petersen.]

idet han kommer til uden Kendskab til hele Sagens Udvikling. Det forekommer mig, at Betydningen af, at Institutionen er fast, er saa klar som overhovedet tænkeligt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om udenrigsministerielle Tjenestemænds Adgang til Bierhverv eller rettere sagt Udelukkelse fra at beholde eller faa Bierhverv kan jeg ganske henholde mig til de Udtalelser, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen. Det ærede Medlem har jo gennemgaaet hele Sagens Historie fra først til sidst, og Redegørelsen var saa klar og udtømmende, at der ikke er Grund for mig til at gentage det. Jeg vil blot sige — og det ærede Medlem erkendte det jo ogsaa —, at hvis man fra konservativ Side havde fastholdt det Standpunkt, som de i 1921 indtog sammen med Radikale og Socialdemokrater, vilde det unægtelig have været heldigt. Det er jo ikke sket. Men som det nu er, har vi søgt i Udvalget, saa godt som muligt, at raade Bod paa det, der er sket, og jeg vil gerne betone saa stærkt, som jeg formaar, at det, der siges i Betænkningen, er, at vi fastholder og ganske slutter os til det principielle Standpunkt, som Folketinget i sin Tid indtog.

Udenrigsministeren (Moltesen): Jeg er saa vant til den Tone, som nu lød fra det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at det i ingen Henseende gør stort Indtryk paa mig. Naar det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sagde, at han ikke vilde fundere over, hvorledes det er gaaet til med den Torpedo, der ramte § 141, om den er udsendt fra Finansministeriet eller Udenrigsministeriet, skal jeg blot sige, at det vilde ogsaa være Tidsspilde at fundere over det, for jeg kan forsikre, at Udenrigsministeriet ikke har haft noget som helst med den Torpedo at gøre. Vi fik naturligvis som ethvert Ressortministerium sendt de Dele af Lønningssloven, som vedrørte os, og da jeg ser, at det er blevet foreslaaet, at denne Paragraf skal gaa ud, finder jeg det ganske naturligt, da jeg altid har været imod den.

Naar det ærede Medlem Hr. Fraenkel sagde, at Administrationen havde lusket sig frem — dette Ord er jo allerede paa-talt af Formanden —, saa er det jo et stærkt Angreb paa Administrationen, som det imidlertid ikke er min Sag at tilbagevise. Det ærede Medlem talte videre om, at det var en malproper Sag, som jeg skulde have holdt mig borte fra: man blev snævset ved at have med den at gøre. Jeg vil blot

gøre opmærksom paa, at der her kun er Tale om to Selskaber: Store Nordiske og Nationalbanken, og jeg vil, hvad Øjeblik det skal være, forsvare, at jeg har givet de to Tjenestemænd i Udenrigsministeriet Lov til at have Stillingen netop i de to Selskaber.

For Fremtiden bliver det jo ikke mig, der skal afgøre dette, det bliver Finansudvalget, og der er derfor i og for sig ikke nogen Grund til at gaa ind paa Enkelt-hederne. Jeg vil dog sige, at i Store Nordiske sidder der andre Mænd, som paa samme Maade som Direktøren i Udenrigsministeriet staar under et stort Ansvar, og de kan sidde der med god Samvittighed, for Store Nordiske har ingen Konkurrenter, Store Nordiske er faktisk en Del af selve Udenrigsministeriet, og naar vi har denne stærke Repræsentation ovre i Østen — har haft det hidtil —, er det for en stor Del netop for at varetage Store Nordiskes Interesser derovre.

Og Nationalbanken! Jeg har altid opfattet den som et Sted, hvor de allerbedste Mænd burde sidde, og jeg vilde ønske, at det havde været saaledes i lang Tid, at vore paa Pengevæsen mest forstandige Mænd havde haft Sæde dér.

Jeg kan være enig i dette: Principielt skal det ikke være Udenrigsministeriets Tjenestemænd — jeg begriber for øvrigt ikke, hvorfor netop de skal have en Særstilling, de har jo ikke mere med Erhvervs-livet at gøre end saa mange andre ministerielle Embedsmænd —, men lad gaa, lad nu Udenrigsministeriet have den fornemme Stilling, det een Gang har, og som jeg ønsker, det altid maa bevare, men jeg kan ikke se, at dets Embedsmænd ikke netop skulde passe i de to Stilling, som de to paagældende Herrer er gaaet ind i. Men det bliver altsaa Finansudvalgets Sag at afgøre dette.

Jeg har handlet aabent i denne Sag og med fuld Bevidsthed om mit Ansvar. Der er faa Ting, jeg føler mig mindre brødebetyngt over end det, at jeg har givet de to Herrer Tilladelse til at tage imod disse Stilling; og disse to Mænd vil ikke alene gøre fortrinlig Fyldest dér, de vil ogsaa kunne hævde Statens Interesser, Statens Ære, hvis det nogen Sinde skulde ske, at de skulde komme i Klemme.

Det glæder mig, at man fra Udvalgets Side nu efter to Aars Forløb har kunnet gaa med til at indstille, at Stillingen som Raadgiver i Folkeret bevarer, og at den ønskede Tjenestemandstilling ved Folkenes Forbund oprettes.